

Ontmoetingen
2

Jenny Broomans ✓

We hadden twee weken de tijd gehad om een heleboel steden, meren en gebieden in Friesland uit ons hoofd te leren – vijftien in totaal. Niet lang nadat ik de toets hierover had ingeleverd, riep juf me bij haar bureau.

‘Franeker, Sneek en Workum had je niet op hoeven schrijven,’ zei ze. ‘En het Sloterveer en Vlieland ook niet.’

‘Ik kan er niks aan doen,’ zei ik. ‘Ik kan het gewoon niet inleveren als het niet compleet is.’

Juf Milly glimlachte naar me. Niet haar vriendelijke glimlach, maar een zorgelijke glimlach. Alsof ze zich afvroeg of ik wel goed snik was. Ze zei: ‘Ik mag je er helaas geen bonuspunten voor geven.’

‘Ik hoef er ook geen bonuspunten voor,’ zei ik, ‘maar ik zou het wel fijn vinden als ik de extra plaatsen er op de volgende toetsen ook weer bij mag schrijven.’

‘Dat is goed,’ zei juf. ‘Jij hebt trouwens ook geen bonuspunten nodig. Hoger dan een tien kan het niet worden.’

Een tien! Blij huppelde ik weer naar mijn plek terug.

Het afvinken van mijn lijst ging behoorlijk naar wens. Ik had de volgorde helaas moeten loslaten doordat Edzo nog niet mee wilde werken, maar voor de rest was ik tevreden. Ik had met Jamie Bender, Jamie Fles en Julia gespeeld. Drie kinderen met wie ik nog niet eerder had gespeeld en met wie ik waarschijnlijk ook nooit zou gaan spelen als ik dit project niet had bedacht. Het kwam me heel goed uit dat ik nu met Jenny kon afspreken, de laatste J uit de klas. Spelen met kinderen die je niet goed kent is voor iemand als ik erg vermoeiend. Jenny en ik zijn al dikke vrienden vanaf groep 1. Spelen met Jenny is altijd gemakkelijk. Ik ken haar kamer, ik ken haar hond, ik ken haar ouders. Ik kan normaal met hen praten. Met haar ouders, bedoel ik – niet met haar hond. Haar ouders kennen mij en weten hoe ik ben. Ze houden er rekening mee. Als ik daar binnenkom, springen ze niet boven op me voor een interview over hoe het met me gaat en hoe het met mijn ouders gaat en wat we

gedaan hebben op school. Ze groeten me vriendelijk en laten me daarna met rust. Precies zoals ik het graag heb.

‘Ik ga met iedereen uit de klas een keer spelen,’ vertelde ik aan Jenny. Jenny woont aan een grasveld met een speeltuin in het midden. We zaten ons een beetje te vervelen op de schommels.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Jenny.

‘Nou, gewoon. Zoals ik het zeg. Ik wil met iedereen een keer spelen.’

‘Ook met de jongens?’

‘Ja.’

‘Ook met Edzo?’

‘Ja.’

‘Waarom?’

‘Zodat ik iedereen beter kan leren kennen. Mijn ouders zeggen altijd dat je niet mag oordelen over anderen als je ze niet kent.’

‘Moest het van je ouders?’

‘Nee, ik wil het zelf. Het was mijn eigen idee. Ik zie het als een leuk project dat ik moet afmaken. Een soort verzameling die ik compleet wil krijgen. Het zal niet altijd makkelijk zijn, maar als het klaar is, kijk ik er waarschijnlijk heel tevreden op terug. En

bovendien: we zitten toch bij elkaar in de klas? Dan is het toch niet zo gek dat je elkaar een beetje leert kennen? Eigenlijk zou iedereen het moeten doen. Sterker nog, het zou verplicht moeten zijn. Het liefst in groep 1. Dan heeft iedereen er nog acht jaar lang plezier van.'

We draaiden rondjes met onze schommels, zodat de kettingen boven ons steeds strakker kwamen te zitten.

'Ga je ook met Nonet spelen?' vroeg Jenny.

'Ja, met iedereen,' zei ik. 'Ook met Nonet.'

'Maar wij blijven wel BFF's, toch?'

'Ik weet niet,' zei ik. 'Ik zit erover te denken om BFF met Edzo te worden. Misschien is hij diep vanbinnen best aardig.'

'Héél diep vanbinnen!' zei Jenny lachend.

We tilden onze voeten op en lieten ons terugdraaien. De kettingen ratelden en ik was een minuut lang duizelig.

'Zullen we vragen of we iets lekkers mogen?' stelde Jenny voor. We liepen terug naar Jenny's huis en we mochten van haar moeder ieder drie snoepjes pakken uit het blauwe blik met de roestplekjes. Bij Jenny thuis hebben ze vaak Engelse drop. Jenny pakte het laatste roze rondje met spikkeltjes erop, waardoor er voor mij

niets anders op zat dan een paar van die vierkantjes te nemen. Die zwarte staafjes zijn namelijk vies.

Ik was twee jaar geleden met mijn ouders op een markt in Engeland en daar was een kraampje waar ze Engelse drop verkochten, maar dan gesorteerd. Zakjes met alleen maar vierkantjes, zakjes met alleen maar zwarte staafjes en dus ook zakjes met alleen maar roze rondjes met spikkeltjes erop. Ik weet nog dat ik dat briljant bedacht vond en dat ik meteen begon na te denken over andere dingen die ook gesorteerd konden worden – bij elkaar in één zakje. Dat bijvoorbeeld alle boeken die ik leuk vind op een speciale plank in de bibliotheek komen te staan, in plaats van dat ik steeds tussen alle saaie en stomme boeken moet zoeken naar die paar leuke boeken. Of alle keren dat je je bezeert in de eerste week van januari en dat je de rest van het jaar geen pijn hebt. En, nu ik er weer over nadenk: alle Edzo's van heel Nederland samen in één klas. Zodat ze alleen stenen op elkaars hoofd kunnen gooien.

'Willen jullie even een paar wortelen uit de moestuin halen?' vroeg Jenny's moeder. De familie Broomans had een lange, smalle tuin en de moestuin was helemaal achterin, voorbij de trampoline. Jenny en ik slenterden ernaartoe met het gele plastic vergiet

dat ze altijd gebruiken om dingen uit de moestuin te halen voor het avondeten. We ploften op onze blote knieën in de modder en ik begon een paar wortelen omhoog te trekken aan hun groene kapsel. Jenny zat een stukje verderop, omdat ze zin had in radijsjes.

‘Schud er zo veel mogelijk aarde af,’ zei Jenny.
‘Mama houdt niet van aarde aan haar groente.’

Ik deed wat ze vroeg en opeens zag ik iets glinsteren op de plek waar ik zojuist een wortel uit de aarde had getrokken. Iets goudkleurigs. Ik pakte het op.

‘Een ring!’ riep ik. ‘Jenny, ik heb een ring gevonden!’

Jenny keek op van haar radijsjes. ‘Laat eens zien?’

Ik gaf de ring aan Jenny, die hem nauwkeurig bekeek. ‘Dit zou zomaar eens mijn moeders trouwring kunnen zijn! Die is ze laatst verloren. Even kijken of er *Ole* aan de binnenkant staat.’

Ole. Ik kon maar niet aan die naam wennen. Hij paste totaal niet bij Jenny’s vader. Hij was een echte Berend. Of een Magnus. Of een Boris, desnoods. Iemand die stevig op de grond staat. Bij de naam *Ole* denk je aan iemand die bij de eerste de beste windvlaag kan wegwaaien.

Hoe dan ook, de ring was veel te vies om te zien

of er kleine lettertjes aan de binnenkant gegraveerd stonden. We renden zonder wortelen of radijsjes terug naar het huis om de ring aan Jenny’s moeder te laten zien.

Eerst hielden we hem even onder de kraan om de aarde eraf te spoelen. Je moest goed kijken, maar er stond inderdaad *Ole* in de ring, met een datum erachter.

‘Mama! Mama!’ riep Jenny de woonkamer in.
‘Violet heeft je trouwring teruggevonden!’

Jenny’s moeder verscheen vrijwel direct in de deuropening van de keuken, met een verbaasd gezicht en een puzzelboekje nog in haar hand.

‘Die was ik al weken kwijt!’ riep ze, toen ze had gezien dat het inderdaad haar trouwring was. Ze deed hem meteen om, ook al was hij nog een beetje nat. Ze keek er gelukzalig naar en vroeg waar ik de ring had gevonden. Ik vertelde dat hij tussen de wortelen lag.

‘Weet je wat nou toevallig is?’ zei Jenny’s moeder.
‘Vandaag is het onze trouwdag! Vandaag zijn *Ole* en ik twaalf jaar getrouwd.’

‘Dat is echt ongelooflijk!’ zei ik. ‘Dit was voorbestemd.’

